

FESTIVAL DE TORROELLA DE MONTGRÍ

DEL 19 DE JULIOL AL 27 D'AGOST
www.festivaldetorroella.cat

Dilluns, 5 d'agost de 2013

22h - Auditori Espai Ter

Orquestra de Cambra d'Stuttgart

Adrian Iliescu, concertino-director

PROGRAMA

1a Part

Edvard Grieg (1843 - 1907)

Dues melodies nòrdiques, Op. 63

I folketonestil (En estil popular)

Kulokk (Bramul) – Stabbelåten (Dansa camperola)

Antonín Dvořák (1841 - 1904)

Serenata per a cordes en Mi major, Op. 22

Moderato

Tempo di Valse

Scherzo: Vivace

Larghetto

Finale: Allegro vivace

2a Part

Edvard Grieg

Dues melodies elegíiques, Op. 34

Hjertsår (Cor ferit)

Våren (Primavera)

Piotr Ílitch Txaikovski (1840 - 1893)

Serenata per a cordes de Do major, Op. 48

Pezzo in forma di sonatina: Andante non troppo — Allegro moderato

Valse: Moderato — Tempo di valse

Élégie: Larghetto elegiaco

Finale (Tema russo): Andante — Allegro con spirito

INTÈRPRETS

STUTTGARTER KAMMERORCHESTER

Wolfgang Kussmaul, Satoko Koike, Luca Bognár, Eugenia Ryabinina, primers violins

Malgorzata Krzyminska, Adriana Coines, Onur Kestel, Ulrike Stortz, segons violins

Paul Pesthy (solista), Verona Rapp, Hans-Joachim Dann, Gideon Wieck, violes

György Bognár (solista), Nikolaus von Bülow, Ulrike Eickenbusch, violoncels

Renger Woelderink (solista), contrabaix

Adrian Iliescu, concertino-director

El romanticisme més amable

El concert d'avui se centra en les dues serenates per a cordes més conegudes del període romàntic, una forma que s'havia desenvolupat sobretot durant el classicisme i havia arribat amb Mozart a la seva millor expressió.

El mot *serenata* ha designat manifestacions musicals molt diverses al llarg de la història: des de les cançons de salutació amorosa a peu de balcó que es remunten a l'època medieval, que es perpetuen amb altres formes vocals durant el renaixement, i que esdevenen cantates d'exterior en època barroca, fins a les construccions purament instrumentals del s. XVIII. Tot i l'evolució del terme, la serenata ha conservat una certa suggestió vespertina amb connotacions d'entreteniment i d'ambient amigable.

Tant en el cas de Dvořák com en el de Txaikovski, les serenates per a cordes sorprenen pel seu caràcter alegre i allunyat del drama propi d'altres obres del seu catàleg. Malgrat la distància respecte dels orígens del gènere, aquestes composicions mantenen l'esperit del mot llatí *serenus*, que designa una atmosfera serena, amable i clara. No per això s'han de considerar peces simples o d'importància menor, sinó més aviat el contrari, si fem cas de Txaikovski: "He escrit la serenata des d'un impuls innat, quelcom que sorgeix a partir de la possibilitat de pensar lliurement, i no està desproveïda d'autèntic valor."

Els compositors i les obres que integren el programa del concert són estrictament contemporanis, de manera que accedirem a la imatge sonora de l'expressió més "simpàtica" (menys dramàtica) del romanticisme tardà a la perifèria del nucli germànic, amb representació noruega, txeca i russa. La serenata per a cordes de Dvořák, del 1875, correspon a un període eufòric i propici de la seva vida que li va permetre compondre-la en dotze dies, fent prova de l'agençament de diversos caràcters expressius en els diferents moviments de la peça, sempre en un to bondadós. En la serenata de Txaikovski trobem un homenatge al classicisme en la claredat i transparència de la instrumentació i una declarada imitació de la forma mozartiana, tot i que l'enfocament global de la peça conté un sentit de la coherència temàtica propi del romanticisme. A aquests components de la tradició occidental s'hi afegeix el material melòdic de cançons del folklore rus, ja des del motiu descendent de l'inici del primer moviment.

Completarem la nit amb diverses peces curtes de Grieg, compositor que també es recolza de manera recurrent en la cultura nacional com a font per a les seves obres i que troba en el context més íntim de les petites formes el seu terreny més fèrtil. Tots els temes de les peces que sentirem provenen de materials anteriors. En el cas de les *Melodies Elegíques* es tracta directament de transcripcions de cançons per a veu i piano de l'opus anterior (op.33); podrem observar-hi, doncs, el clar ritme discursiu de les línies melòdiques.

Podem subratllar que totes les peces del programa compten amb arranjaments d'època per a duo de pianos, piano a quatre mans o altres formacions de fàcil abast, la qual cosa ens permet pensar que es tractava de repertori d'ús comú i accessible a finals del segle XIX, restaurant així, en certa manera, l'element social de la serenata.

Irene Pujol i Torras

Orquestra de Cambra d'Stuttgart

Fundada l'any 1945 per Karl Münchinger, l'Orquestra de Cambra d'Stuttgart ha assolit una posició destacada en el panorama d'orquestrades internacionals des dels seus inicis. Münchinger, que fou el director titular durant més de quatre dècades, va ser capaç d'il·lusionar a un petit grup de músics d'elit a seguir la seva renovada visió de com s'havien d'interpretar les obres de Bach i el classicisme vienès.

Dennis Russell, que va ser el director de l'orquestra entre 1995 i 2006, en va redefinir les prioritats artístiques per posar en relleu la versatilitat de la formació. Sota la seva guia es va incorporar al repertori la música dels segles XX i XXI amb encàrrecs de noves partitures, en particular als compositors Phillip Glass i Giya Kancheli. També sota la direcció de Davis es va gravar per a Sony BMG la integral de les 107 simfonies de Joseph Haydn. Des de 2006, el director de l'orquestra és Michael Hofstetter, un especialista de la interpretació historicista; això, però, no ha significat l'abandonament del repertori contemporani per part de l'orquestra, que ha encarregat noves obres a compositors com Siegfried Matthus, Helmut Oehring i Milko Kelemen. El primer enregistrament de l'orquestra data de 1949 i des de llavors ha enregistrat més d'un centenar de discs.

Són in comptables el nombre de concerts que l'Stuttgart Chamber Orchestra ha ofert arreu del món tocant a les principals sales de concerts i festivals. Directors com Ferdinand Leitner, Trevor Pinnock, Frans Brüggen o Dimitry Sitkovski l'han dirigida, i nombrosos solistes de fama mundial han actual amb l'orquestra: Yehudi Menuhin, Mstislav Rostropovich, Nathan Milstein, Bruno Leonardo Gelber, Frank Peter Zimmermann, Christian Zacharias, Lars Vogy, Ian Bostridge, Mischa Maisky, Gautier Capuçon... A més d'innombrables actuacions a Alemanya i Europa, l'orquestra ha realitzat gires per Malàisia i Singapur, el Japó, Corea del Sud, Rússia, la Xina, Amèrica del Sud, els Estats Units, Israel, Suïssa, Grècia i Itàlia.

Debuta al Festival de Torroella.

Adrian Iliescu, concertino-director

Nascut a Bucarest (Romania) l'any 1981, Adrian Iliescu va estudiar violí a Lübeck (Alemanya) amb Christiane Edinger i a Hamburg amb Kolja Blache i ha perfeccionat la seva tècnica amb mestres com Ruggiero Ricci, Michele Auclair, Sachar Bron, Wolfgang Marschner i Donald Weilerstein. El seu talent com a violinista ha estat reconegut amb premis en diversos concursos com l'Internacional de Bucarest, el Kloster Schöntal, el Città di Stresa a Itàlia o el de joves violinistes Takasaki de Japó. El 2004 va ser nomenat primer violí de l'Orquestra Filharmònica de Lübeck, lloc que va ocupar fins el 2010, any en què va entrar a l'Orquestra de Cambra d'Stuttgart de la qual n'és el concertino. Com a solista de violí ha actuat a Alemanya, França, Portugal, Regne Unit, Perú, Polònia i Romania. Amb el seu quartet de corda Vagantes ha tocat en diversos festivals de música, entre ells el d'Schleswing Holstein.

Debuta al Festival de Torroella.

Organitza

Mitjans oficials

Patrocinen

Col·laboren

Membre de l'Associació Europea de Festivals
Declarat Festival Estratègic per la Generalitat de Catalunya